

Arrest

nr. 275 550 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, op 14 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEWIT, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VERHULST die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2018 dienden verzoekster en haar man een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 mei 2021 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar man. Tegen deze beslissingen dienden verzoekster en haar man een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 31 januari 2022 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. 267 573 van 31 januari 2022 en weigerde hij eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster, haar man en hun zoon.

Op 15 maart 2022 gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster (bijlage 13quinquies).

Het bevel aangaande verzoekster en hun zoon, is de bestreden beslissing, die luidt als volgt.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw <1 >2, die verklaart te heten,

naam: D. +1 kind : - S. S. ([...])

voornaam : S.

geboortedatum : [...]1981

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/05/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 31/01/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.4rv uitvoering van artikel 7, «ëFste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevelgegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

Op dezelfde dag gaf de gemachtigde eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster haar man. Tegen deze beslissing diende haar man ook een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV X.

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van “*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij licht het eerste middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu de asielprocedure van verzoekende partij nog niet ten einde is gelopen.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting: De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen: [...]

Verweerder houdt in geen geval rekening met de persoonlijke situatie van verzoekster, zeker wat reeds werd betoogd betreffende het ernstig moeilijk te herstellen nadeel. Waarbij verzoekster aantoont in een zeer gevaarlijke situatie terecht te zullen komen in geval van eventuele terugkeer naar Iran. Er wordt hier in geen geval rekening mee gehouden doorverweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

*De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.
Het middel is gegrond."*

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende en niet correct is gemotiveerd omdat de procedure voor internationale bescherming nog niet ten einde is. Verzoekster wijst op de formele en materiële motiveringsplicht en stelt dat de beslissing niet afdoende aantoont dat er voldoende redenen zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden. Verder stelt zij dat in geen geval wordt rekening gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij zal in een zeer gevaarlijke situatie terechtkomen in geval van eventuele terugkeer naar Iran en met dit gegeven wordt in geen geval rekening gehouden. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing zelfs niet verwezen naar die elementen ondanks hun gewichtige impact, waardoor de beslissing niet op afdoende wijze is gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Er is een motivering de iure, er wordt namelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Er is eveneens een motivering de facto, zo wordt verwezen naar de beslissing van het CGVS genomen op 25 mei 2021 waarin het CGVS geen internationale bescherming aan verzoekster heeft toegekend en er wordt verwezen naar het feit dat de Raad het beroep tegen de voormelde beslissing heeft verworpen. Verder stipt de gemachtigde aan dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, nl. verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Verzoekster stipt aan dat haar procedure om internationale bescherming nog niet ten einde is. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat het CGVS inderdaad op 25 mei 2021 internationale bescherming heeft geweigerd aan haar, haar man en kind en dat de Raad het beroep dat tegen die beslissing werd ingediend, heeft verworpen. Er blijkt niet dat verzoekster en haar man een beroep hebben ingediend tegen dit arrest bij de Raad van State, bijgevolg was de procedure om internationale bescherming wel degelijk ten einde.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. [...]”

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Er bleek ook uit het administratief dossier dat het CGVS het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd en de Raad het beroep heeft verworpen. Bijgevolg is de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken er in principe toe gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en heeft de gemachtigde wel voldoende redenen om de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten te verantwoorden.

Enkel in geval meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag zich alsnog zouden verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet de gemachtigde toch afzien van de afgifte ervan.

Verzoekster zegt dat geen rekening werd gehouden met de zeer gevaarlijke situatie waarin zij in Iran zal terechtkomen en dat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft gehouden. Zij meent dat de gemachtigde zelfs niet verwezen heeft naar die elementen. De Raad kan dit niet volgen aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk heeft verwezen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad waarvan verzoekster kennis heeft en die zich beiden in het administratief dossier bevinden. Zowel de beslissing van het CGVS als het arrest van de Raad gaan uitgebreid in op het risico op vervolging dat verzoekster heeft aangehaald in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Echter de Raad heeft in zijn arrest het vervolgingsrelaas van verzoekster en haar echtgenoot niet geloofwaardig geacht. Verder voert verzoekster ook geen nieuw element aan waarmee de Raad in zijn arrest nr. 267 573 van 31 januari 2022 geen rekening kon houden en dat, mocht de Raad hiervan op de hoogte geweest zijn, hij mogelijk tot een andere beslissing zou gekomen zijn. Nu dit niet het geval is, is de Raad er thans toe gehouden de kracht van gewijsde van het voornoemde arrest te respecteren en kan hij er thans geen andere mening op nahouden.

De Raad meent dan ook dat in casu de loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad volstaan in het licht van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Bovendien blijkt geen gebrekkige, onduidelijke of dubbelzinnige motivering zoals verzoekster aanvoert.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de intentie tot opstart van een 2de asielpprocedure en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting: De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zonder enige motivatie.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een leven opbouwde in België en zich inmiddels volledig integreerde. Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen: Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de levensomstandigheden van verzoekster enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster zijn besloten. De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hier bovenaangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is. Het middel is gegrond.”

Verzoeker wijst er in het tweede middel op dat zij de intentie heeft een tweede procedure om internationale bescherming te starten. De gemachtigde wist dit en heeft toch beslist om een bevel om het grondgebied te betekenen aan verzoekster, dit acht zij onredelijk. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde de beslissing heeft genomen zonder enige motivering. Zij wijst erop dat zij ondertussen een leven opbouwde in België en zich volledig integreerde. Verder stelt verzoekster dat de gemachtigde enige terughoudendheid aan de dag moest leggen. Indien de gemachtigde de levensomstandigheden van verzoekster zorgvuldig had onderzocht dan zou hij nooit tot het afleveren van een bevel gekomen zijn, aldus verzoekster. De gemachtigde heeft onvoldoende gefundeerd beslist, hetgeen onredelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster kan niet gevolgd worden dat blijkt dat de gemachtigde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wist dat verzoekster en haar man de intentie hadden een nieuw internationaal beschermingsverzoek in te dienen en desondanks toch het bevel heeft gegeven het grondgebied te verlaten. Dit blijkt op geen enkele manier uit het administratief dossier. Verder moet de loutere intentie een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, eens nadat een eerste verzoek volledig werd onderzocht door de gemachtigde en door de Raad in beroep, de gemachtigde er niet van weerhouden een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster vervolgt dat de gemachtigde het bevel heeft afgegeven “zonder enige motivering” kan de Raad niet volgen en verwijst hij naar de bespreking van het eerste middel.

Verzoekster meent verder dat de bestreden beslissing alle verbeelding tart aangezien zij inmiddels een leven opbouwde in België en zich volledig integreerde. Zij meent dat indien de gemachtigde zijn levensomstandigheden had onderzocht, er nooit een bevel zou afgegeven zijn. Verzoekster plaatst dit in het kader van het redelijkheidsbeginsel en voorzorgsbeginsel.

De Raad moet vaststellen dat verzoekster louter poneert dat zij zich inmiddels “volledig integreerde”. Zij doet geen enkele inspanning om dit concreet toe te lichten, een begin van bewijs voor te leggen of aan te stippen waaruit dit in het administratief dossier kan worden opgemaakt. Zoals supra toegelicht, moet de gemachtigde in beginsel na de verwerping door de Raad van een beroep tegen de beslissing van het CGVS een bevel afgeven. Indien verzoekster evenwel van mening is dat haar levensomstandigheden en integratie zich hiertegen verzetten en aldus een uitzondering aan haar moet worden toegestaan, gestoeld op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, komt het haar toe concreet aannemelijk te maken waarom haar integratie en levensomstandigheden zich verzetten tegen het

terugkeren naar Iran. Zij laat na dit te doen. Ten overvloede blijkt dat verzoekster en haar gezin op het ogenblik van de beslissing nog maar drie en een half jaar op Belgisch grondgebied waren.

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat in casu de gemachtigde een beslissing heeft genomen die tegen alle redelijkheid ingaat of dat hij onzorgvuldig of niet voorzichtig genoeg heeft gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of voorzorgsbeginsel blijkt niet.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat uit het administratief dossier blijkt dat na de bestreden beslissing verzoekster en haar man inderdaad een tweede beschermingsverzoek hebben ingediend. Op grond van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet tast dit het bestaan van het bevel niet aan, maar nu verzoekster en hun minderjarig kind in afwachting van een beslissing inzake dit verzoek om internationale bescherming, op het grondgebied mogen blijven, is de uitvoerbaarheid van het bevel wel opgeschort. Bovendien blijkt uit artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet dat geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot terugdrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van verzoekster vanaf het doen van haar verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de persoon bedoeld in artikel 57/6/2, § 3. Verzoekster valt met haar eerste volgend verzoek niet onder de uitzondering van artikel 57/6/2 §3.

Het tweede middel is ongegrond.

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM).

Zij licht het middel toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Iran terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelfde vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt. Toelichting Verzoekende partij wordt in haar land van herkomst nog steeds ten onrechte gezocht voor het organiseren van een thuis kerk.

Bij een terugkeer zal zij - onafgezien van het gevaar dat in haar land van herkomst nog steeds bestaat - onmiskenbaar een probleem hebben met het gerecht en de militanten. In het geval dat verzoekster terug zou worden gestuurd naar Iran zal zij daar het slachtoffer worden van represailles die zij in haar asielrelaas aanhaalde. Het middel is derhalve gegrond. Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

In het derde middel stelt verzoekster dat de bestreden beslissing haar verplicht naar Iran terug te keren, ondanks het feit dat zij daar zeker zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Dit is strijdig met artikel 3 van het EVRM. Zij licht toe dat zij in Iran nog steeds “ten onrechte” wordt gezocht voor het organiseren van een thuiskerk, waardoor zij bij terugkeer een probleem zal hebben met het gerecht en de militanten. Verzoekster zal in Iran het slachtoffer worden van represailles die zij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aanhaalde.

De Raad stelt vast dat verzoekster wederom terugkomt op haar vervolgingsrelaas dat zij aan het CGVS en in beroep aan de Raad heeft voorgelegd, gestoeld op het organiseren van een thuiskerk, waardoor zij vreest problemen te krijgen met het Iraanse gerecht en “militanten”. Echter, zoals supra reeds gesteld en

zoals blijkt uit het voormelde arrest van de Raad werd geen geloof gehecht aan dit relaas. Zo leest de Raad in dit arrest: *“ingevolge hetgeen voorafgaat, kan niet het minste geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekende partijen [verzoekster en haar echtgenoot] vanuit een oprecht engagement en een diepgewortelde overtuiging zouden zijn bekeerd tot het christendom en huiskerkvieringen zouden hebben georganiseerd in Iran. Derhalve kan evenmin nog enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit beweerdelijk zouden zijn voortgevloeid.”* en verder: *“[...] kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen en hun zoon bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijk geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christenen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan riskeren te worden geviséerd of vervolgd.”* De Raad concludeerde dat niet kan aangenomen worden dat verzoekster, haar man en hun zoon een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij concludeerde eveneens dat verzoekster, haar man en hun zoon niet aantonen dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a, artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, b reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zoals supra reeds aangehaald, heeft het voormelde arrest van de Raad kracht van gewijsde, zodat de Raad er thans geen andere mening op kan nahouden nu geen nieuw element wordt voorgelegd dat – had dit destijds aan de Raad voorgelegen – mogelijk tot een andere beslissing aanleiding had gegeven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES